

ganske som en Privatmand. Altsaa, Ejendomme, der anvendes til Landbrug, Havebrug eller Skovdrift, skulle ikke være fri for at svare Ejendomsskyld, heller ikke Bygninger, der anvendes til Udleje. Derimod alle Bygninger og Ejendomme, som benyttes til at tjene et kommunalt Øjemed direkte eller indirekte, skulle være fritagne for at svare Skat. Naar nu det ærede Medlem mener, at Arealer, som Kommunerne besidde, bør svare Ejendomsskyld, har han dog ikke turdet gaa saa vidt at mene, at offentlige Parkanlæg, Haveanlæg, Lystskove, Sportspladser, Legepladser osv., skulle svare Skat. Alt dette har han utrykkelig undtaget. Altsaa f. Eks. Kjøbenhavns Fællede ville ikke komme til at svare Skat. Eller naar Kjøbenhavns Kommune ejer en anden Byggegrund, som ikke er benyttet, og som derfor indtil videre lægges ud til Sports- eller Legeplads, kan den heller ikke komme til at svare Skat. Men det forekommer mig, at dermed er det umiddelbart givet, at Opnaaelsen af det Formaal, som det ærede Medlem tilsigter, praktisk taget vil blive saa at sige umulig; thi en hvilken som helst Grund, som Kommunen ejer, og som ikke er bygget, vil Kommunen i saa Tilfælde for at undgaa at svare Skat af den, simpelt hen lægge ud enten til Beplantning, saa at den bliver et Lystanlæg, eller lade den bruge til Sports- eller Legeplads. Det vil være umuligt at trække en Grænse imellem, hvilke Arealer der efter denne Regel skulle beskattes, og hvilke ikke. Naar derimod en Kommune, som det er Tilfældet med Kjøbenhavns Kommune, ejer Grunde, der faktisk drives som Agerbrug — Kjøbenhavns Kommune har jo købt meget betydelige Strækninger af den Slags Arealer ude i de nu indlemmede Distrikter — saa ville de blive beskattede overensstemmende med Reglen i Flertallets Forslag. Men at søge at komme ud over dette tror jeg ikke er praktisk; Reglen under Nr. 13 synes mig at ramme det, som maa siges at være det rette.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borghøj) har stillet et Forslag om, at de Beløb, som ved Egalisationen af Hartkornet i 1850 blev udbetalte Ejerne af det privilegerede Hartkorn, skulle tilbagebetales i Statskassen efter nærmere af Finansministeren fastsatte Regler. Jeg vilde have været det ærede Medlem meget forbunden, om han havde søgt at formulere disse Regler. Det kan være et meget behageligt Tillidsvotum for

Finansministeren at faa en næsten ubegrænset Bemyndigelse til at gaa omkring og kræve disse Penge ind hos de Folk, som han mener bør betale dem, men jeg tilstaar, at jeg vilde være ganske i Vilde rede med, hvor jeg skulde gaa hen for at faa Pengene fat. Hvis der endnu et eller andet Sted skulde sidde en Mand paa sin Gaard, som i 1850 har faaet udbetalt det paagældende Beløb, er det muligt, at man til ham kan sige: Min Ven, nu maa du ud med disse Penge. Men naar Ejendommen har skiftet Ejere, hvad der maa være Tilfældet næsten uden Undtagelse, og naar Mandens Formue forlængst er bleven spredt til hans Børn og Børnebørn og Børnebørns Børn, hvorledes i al Verden skulde man da bære sig ad med at faa Pengene ind igen? At der er Disharmoni mellem det, der skete i 1850 og det, der sker nu, det er givet. Hvis man i 1850 havde set paa Gammelskatten ud fra det Synspunkt, som er bestemmende for den Skatteomlægning, der nu er Tale om, vilde man den Gang ikke være kommen til at give Erstatning for Gammelskatspaalaget paa det hidtil privilegerede Hartkorn. Det Synspunkt, man den Gang gik ud fra, var, at Gammelskatten var at betragte som en Grundbyrde, ikke som en Skat, nu er man gaaet over til et andet Synspunkt. Men det, at Lovgivningsmagten har forandret Opfattelse, vilde dog vist nok ikke let kunne begrunde, at man kunde tage lovlig erhvervede Penge fra de Folk, som i Henhold til den den Gang gældende Opfattelse hos Lovgivningsmagten har faaet dem tilstaaede. Og under alle Omstændigheder, hvis der overhovedet skulde kunne blive Tale om noget saadant, maatte der dog fastsættes ganske bestemte Regler for, hvorledes og hos hvem disse Penge skulde kræves tilbage til Statskassen. Man kunde saaledes tænke sig, at man til Lensbesidderne kunde sige: I skulle betale de Beløb tilbage, I have faaet, thi disse Penge ere forblevne Lenets Ejendom. Men Forholdet er nu uheldigvis det, at netop Lensbesidderne ingen Erstatning fik i 1850, saa der komme vi ingen Vegne. Muligvis kunde der være nogle Stamhuse, man kunde faa fat i, det vilde vist være det aller yderste, der kunde blive Tale om. Endelig kunde man maaske ogsaa gøre den Opfattelse gældende, at for de paagældende vilde det vel være lige haardt nok, at der skulde paalægges dem en Ejendomsskyld ligesom alle andre, og de saa skulde betale en Tilgift i den Anledning. Det ærede Medlem for Born-